

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Dąbrowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Grzegorz Misiurek

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa Gminy Ł. - Zarządu Dróg i Transportu w Ł.

przeciwko J. S.

o zapłatę

oraz z powództwa wzajemnego J. S.

przeciwko Gminie Ł. - Zarządowi Dróg i Transportu w Ł.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 lutego 2008 r.,

zażalenia pozwanego - powoda wzajemnego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 10 października 2007 r., sygn. akt X Ga

(...),

uchyla zaskarżone postanowienie w części odnoszącej się do powództwa głównego, w pozostałej części oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w Ł. postanowieniem z dnia 10 października 2007 r. odrzucił skargę kasacyjną pozwanego – powoda wzajemnego J. S. od wyroku tegoż Sądu Okręgowego z dnia 29 czerwca 2007 r.

W skardze kasacyjnej jako wartość przedmiotu zaskarżenia wskazano kwotę 119 802,92 zł, co odpowiada sumie wartości przedmiotu sporu z pozwu głównego oraz wartości przedmiotu sporu z pozwu wzajemnego. W przekonaniu Sądu Okręgowego taki

sposób określenia wartości przedmiotu zaskarżenia jest wadliwy. W myśl art. 21 k.p.c. dla ustalenia wartości przedmiotu sporu zlicza się wartość kilku roszczeń dochodzonych jednym pozwem tylko wówczas, gdy dochodzi ich ta sama osoba. Te regułę należy także stosować dla ustalenia wartości przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu kasacyjnym, co oznacza, że brak jest podstaw dla sumowania wartości przedmiotu zaskarżenia z pozwu głównego i z pozwu wzajemnego. W okolicznościach sporu pozwany z powództwa głównego dochodził pozwem wzajemnym roszczenia pieniężnego w kwocie 20 721,18 zł. Na taką też kwotę oznaczona została wartość przedmiotu zaskarżenia w zakresie pozwu wzajemnego w postępowaniu apelacyjnym. W myśl art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach gospodarczych o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 75 000 zł. Zdaniem Sądu Okręgowego skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w części dotyczącej pozwu wzajemnego.

Nadto w ocenie Sądu Okręgowego skarga kasacyjna pozwanego - powoda wzajemnego nie zawiera wymaganego przez art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. wniosku o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienia, ograniczając się jedynie do wskazania w pkt IV przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i powtórzenia treści przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W zażaleniu na postanowienie Sądu Okręgowego pozwany - powód wzajemny zarzucił naruszenie przepisów postępowania: art. 25 k.p.c., art. 26 k.p.c. w zw. z art. 368 § 2 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. przez badanie i ustalenie wartości przedmiotu sporu w postępowaniu kasacyjnym w innej kwocie niż w postępowaniu apelacyjnym mimo tożsamości zakresu rozstrzygnięcia kwestionowanego w apelacji i skardze kasacyjnej, a także mimo braku zarzutu pozwanego w kwestii wartości przedmiotu sporu;

naruszenie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. przez mylne uznanie, że skarga kasacyjna nie zawiera wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, a nadto, że wniosek nie został uzasadniony.

W konsekwencji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie częściowo zasługuje na uwzględnienie. Pozwany - powód wzajemny w skardze kasacyjnej wyraźnie wskazał jako przesłankę przyjęcia jej do rozpoznania okoliczność, że jest ona oczywiście uzasadniona. Zacytował pogląd wyrażony w piśmiennictwie co do tego jakiego rodzaju uchybienia sądu powodują oczywistą zasadność skargi kasacyjnej i stwierdził, że jego zdaniem uchybienie Sądu Okręgowego polegające na zakwalifikowaniu świadczenia pieniężnego jako niepieniężnego i

zastosowanie do niego przepisów o karze umownej należy do uchybień powodujących oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Zatem, wbrew stanowisku Sądu Okręgowego skarga kasacyjna spełnia wymóg określony w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. i nie było podstawy do jej odrzucenia z przyczyny nie spełnienia tego wymogu. Zapewne, Sąd Okręgowy uznał, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wystarczająco przekonywujące, ale nie jest to kwestia braku skutkującego odrzucenie skargi, lecz oceny dokonywanej w ramach przedsądu (art. 398⁹ § 2 k.p.c.) przez Sąd Najwyższy.

Nie jest natomiast zasadny zarzut zażalenia dotyczący badania i ustalenia przez Sąd drugiej instancji wartości przedmiotu sporu w postępowaniu kasacyjnym w innej kwocie niż w postępowaniu apelacyjnym. Przedmiotem rozważań Sądu Okręgowego była inna kwestia, mianowicie czy przy oznaczaniu wartości przedmiotu zaskarżenia można sumować wartość przedmiotu sporu z powództwa głównego i z powództwa wzajemnego. Stanowisko Sądu Okręgowego odnośnie tego zagadnienia uznać należy za prawidłowe. W wypadku wytoczenia powództwa wzajemnego (art. 204 k.p.c.) w istocie rzeczy następuje połączenie dwóch samodzielnych odrębnych procesów, dlatego przy oznaczaniu wartości przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną nie sumuje się należności dochodzonych pozwem głównym i wzajemnym. W tej sprawie z powództwa wzajemnego dochodzona była kwota 20.721,18 zł. Zatem; oczywiste jest, że w sprawie z powództwa wzajemnego skarga kasacyjna była niedopuszczalna ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia (art. 398² § 1 k.p.c.) i w tym zakresie odrzucenie skargi ocenić należy jako zgodne z art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Z powyższych względów na mocy art. 394¹ § 1 i 3 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.